

Arrest

nr. 288 509 van 4 mei 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 april 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat M. KALIN *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 31 juli 2019 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op dezelfde dag om internationale bescherming.

Op 27 oktober 2020 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Nadat de commissaris-generaal deze beslissing op 5 januari 2021 intrekt, verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij arrest met nr. X van 1 maart 2021 het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

Op 29 april 2021 beslist de commissaris-generaal opnieuw tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Nadat de adjunct-commissaris deze beslissing op 7 september 2021 intrekt, verwerpt de Raad bij arrest met nr. X van 28 september 2021 het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

Op 17 maart 2022 beslist de commissaris-generaal nogmaals tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 21 maart 2022 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Warta Shakh (district Balkh, provincie Balkh). U verklaarde bij aankomst in België minderjarig te zijn.

Uw broer was werkzaam voor de nationale politie in de stad Hairatan. Hij deelde brood aan collega's uit. De Taliban waren op de hoogte gekomen van zijn werkzaamheden en kantten zich hier tegen. Ze benaderden uw vader tot twee keer toe met de eis dat uw broer zijn werkzaamheden zou stopzetten. Uw broer ging hier niet op in. Enkele maanden later was uw broer in het dorp, toen hij bij het verlaten van jullie huis in een hinderlaag van de Taliban liep. Hij werd ter plaatste vermoord. De Taliban lieten ook een brief achter.

Een week later kwamen de Taliban terug naar uw huis, u was toen niet aanwezig. Ze spraken uw vader over u aan. De Taliban wouden dat u zich bij hen aansloot om mee strijd te gaan leveren. Uw vader weigerde, hij vond dat u hiervoor te jong was. Een week later kwamen de Taliban terug naar uw huis met dezelfde eis, opnieuw weigerde uw vader. Uw vader trok voor hulp naar de dorpsouderen. Deze gaven uw vader het advies dat u het land moest ontvluchten, wat u dezelfde avond nog deed.

U verliet Afghanistan en reisde via Iran, Turkije, Servië, Kroatië, Italië en Frankrijk naar België, waar u aankwam de dag voor uw verzoek om internationale bescherming. Op 31 juli 2019 diende u een verzoek in. Op 7 juni 2019 werden in Kroatië uw vingerafdrukken genomen.

Na uw vertrek kwamen de Taliban nog twee of drie keer terug naar u thuis, op zoek naar u. U verklaarde niet terug te kunnen keren naar Afghanistan, waar u vreesde te worden geïsoleerd door de Taliban.

Ter staving van uw verzoek legde u kopieën van volgende documenten neer: uw 'taskara' (Afghaans identiteitsbewijs), foto's van uw broer, een document van zijn werkgever en een dreigbrief van de Taliban.

Op 30 oktober 2020 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het CGVS kon enerzijds geen enkel geloof hechten aan de door u aangehaalde problemen noch aan de werkzaamheden van uw broer en was anderzijds van mening dat er voor burgers in het district Balkh van de gelijknamige provincie geen reëel risico bestond om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U ging in beroep tegen deze beslissing en tijdens uw beroepsprocedure trok het CGVS de eerdere beslissing in.

U werd opnieuw uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud en u blijft bij uw eerder gemaakte verklaringen. Een maand of anderhalve maand voor dit nieuwe onderhoud informeerde uw vader u bovendien over de Taliban die opnieuw naar uw huis waren gekomen, op zoek naar u. Uw vader zei hen niet te weten waar u zich bevond. U legde nieuwe documenten neer: werkbadges en certificaten gerelateerd aan de werkzaamheden van uw broer, alsook foto's van zijn werk en een enveloppe waarmee deze documenten verstuurd zijn geweest.

U verklaarde nog steeds niet terug te kunnen keren naar Afghanistan uit vrees te worden geïsoleerd door de Taliban. Daarnaast hoopte u hier in België te kunnen blijven om een behandeling te krijgen voor uw hoofdpijn en ademhalingsproblemen.

Op 3 mei 2021 nam het CGVS in uw hoofde opnieuw een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U ging opnieuw in beroep en op

7 september 2021 trok het CGVS, mede door de gewijzigde situatie in uw land van herkomst, opnieuw haar beslissing in.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. U verklaart reeds sinds uw vertrek uit Afghanistan hoofdpijn te hebben en ademhalingsproblemen te ondervinden (CGVS 17.03.2021, p.2). Dit hindert u echter niet om op normale wijze de asielprocedure te doorlopen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

In hoofdorde dient te worden opgemerkt dat het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) reeds tot een appreciatie kwam in verband met uw beweerde problemen en deze argumentatie hier volledig kan worden hernomen:

“Verder dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde leeftijd. Immers, de beslissing die u werd betekend door de Dienst Voogdij na het leeftijdsonderzoek uitgevoerd op 14 augustus 2019, stelt dat u ouder dan 18 jaar bent, waarbij 22,5 jaar met een standaarddeviatie van 1,7 jaar een goede schatting is. Dat u 16 jaar zou zijn geweest bij aankomst, blijkt na medisch onderzoek niet aannemelijk. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoet, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan namelijk geen geloof hechten aan de door u aangehaalde feiten. Zo maakt u de werkzaamheden van uw broer, de kern van uw relaas, allerm minst aannemelijk. U bent vooreerst maar weinig op de hoogte van zijn beweerde werkzaamheden. U stelt dat hij bij de politie werkte in Hairatan, in de provincie Balkh. U heeft er echter het raden naar hoe men daar kan geraken (CGVS 29.09.2020, p.7). Wanneer u de vraag wordt gesteld wat hij er precies doet, antwoordt u niets van uw broer te weten (CGVS 29.09.2020, p.7). Nadien geeft u het vage antwoord dat hij als taak het brood uitdeelde aan andere soldaten (CGVS 29.09.2020, p.8). Hoelang hij hier al zou werken weet u ook niet. Waar hij zijn opleiding zou gevolgd hebben, of hoelang hij deze volgde, kan u ook niet met zekerheid zeggen. U weet evenmin of hij in een examen diende te slagen om aan de slag te gaan. Gevraagd naar zijn precieze standplaats, misschien een militaire basis, een controlepost of iets anders, antwoordt u opnieuw dat u alleen wist dat hij in Hairatan werkte (CGVS 29.09.2020, p.8). U kent de naam van zijn overste niet en benoemt slechts één van zijn collega's (CGVS 29.09.2020, p.9). Dat u zo weinig afweet van de werkzaamheden van uw broer verbaast enorm. Uw kennis over zijn werkzaamheden is niet alleen bijzonder beperkt, u spreekt zich hierover ook tegen. U verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw broer commandant was bij het nationale leger (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). U stelt tijdens uw onderhoud bij het CGVS het tegendeel, hij zou geen commandant zijn en werkte bij de nationale politie, niet voor het leger. U stelt dat u deze verklaringen niet aflegde en dat u bij de DVZ louter zei dat hij voor de overheid werkte (CGVS 29.09.2020, p.9). Het lijkt nochtans niet aannemelijk dat een werknemer van de DVZ zou noteren dat hij als commandant bij het nationale leger actief was, als u dat in werkelijkheid niet zou verklaard hebben. Uw tegenstrijdige verklaringen en zeer gebrekkige kennis omtrent de werkzaamheden van uw broer maken dat hier geen geloof aan kan gehecht worden. Bijgevolg wordt ook uw relaas, dat volledig is gebaseerd op diens werkzaamheden, ongeloofwaardig geacht.

De vaststelling dat u zich ook over andere aspecten van uw relaas tegensprekt bevestigt dat u een frauduleus relaas brengt. U verklaarde bij de DVZ dat u diverse dreigbrieven ontving van de Taliban waarin stond dat uw broer diende te stoppen met werken (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Tijdens uw eerste onderhoud bij het CGVS wijzigt u uw verklaringen door te stellen dat u en uw familie in totaal maar één dreigbrief ontvingen, en dit bij de dood van uw broer. Opnieuw simpelweg stellen dat u deze verklaringen bij de DVZ niet aflegde is niet afdoende (CGVS 29.09.2020, p.10 & 11). Daar eindigen uw tegenstrijdige verklaringen niet. U verklaarde bij de DVZ ook dat de Taliban via de imam kenbaar maakte dat uw broer moest stoppen met zijn werkzaamheden. Verder verklaarde u dat er een dreigbrief via de moskee werd afgegeven (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Bij het CGVS gevraagd of de imam ooit een boodschap doorgaf, antwoordt u van niet (CGVS 29.09.2020, p.11). U denkt ook niet dat uw vader ooit een brief ontving via

de moskee (CGVS 29.09.2020, p.11). Het hoeft geen betoog dat uw uiteenlopende verklaringen opnieuw afbreuk doen aan het geloof in uw relaas.

De logica in uw relaas is bovendien ver zoek. U verklaart dat de Taliban uw vader tot twee keer toe thuis benaderden met de boodschap dat uw broer met zijn werk diende te stoppen. Uw vader zou uw broer hier telkens hebben over ingelicht. Dat uw broer dan toch nog van zijn werk naar het dorp zou komen, zoals u verklaart, is volstrekt onlogisch (CGVS 29.09.2020, p.10). Het ligt eerder in de lijn der verwachtingen dat uw broer dergelijk risico niet neemt, indien uw relaas als waarachtig kan worden beschouwd. Ook het gedrag van de Taliban doet verbazen. U stelt dat ze naar u thuis kwamen en tegen uw vader zeiden dat u zich bij hen moest aansluiten. Uw vader zou hen dit hebben geweigerd, door te zeggen dat u nog minderjarig was, en hierop zouden de Taliban simpelweg vertrokken zijn. Ook toen ze terugkwamen, een week later, wist uw vader hen volgens u op deze manier af te schepen (CGVS 29.09.2020, p.13-15). Dit is niet het doortastende gedrag dat men kan verwachten van een terroristische organisatie. De tweede keer zou u gewoon thuis zijn geweest en de eerste keer was u buiten aan het spelen, zoals uw vader tegen de Taliban kenbaar zou hebben gemaakt (CGVS 29.09.2020, p.15). Het lijkt eerder logisch dat ze u dan onder dwang meenemen, en u niet de kans zouden geven om het land te ontvluchten. Dat u bovendien het nieuws te horen kreeg dat de Taliban u wilden rekruteren, maar u toch nog een week thuis bleef wonen, doet eens te meer de wenkbrauwen fronsen. Ook uw familieleden, die stevast weigerden om in te gaan op de eisen van de Taliban, zouden er nog steeds wonen. Uit vrees voor represailles moge men verwachten dat ook zij reeds eerder veiliger oorden opzochten. Dat zij dat niet deden lijkt er eerder op te wijzen dat uw verhaal niet op de waarheid berust.

Ook uw gebrekkige kennis over essentiële zaken van uw asielrelaas onderstreept het ongeloofwaardige ervan. Zo heeft u er het raden naar hoeveel leden van de Taliban naar u thuis kwamen toen u nog in Afghanistan was (CGVS 29.09.2020, p.15). Men moge verwachten dat u deze vraag reeds voorlegde aan uw vader en u zich hierover informeerde. U verklaart verder dat de Taliban na uw vertrek nog terugkwamen naar uw huis, doch weet u verbazingwekkend genoeg niet met zekerheid te zeggen of dit dan wel twee of drie keer zou gebeurd zijn (CGVS 29.09.2020, p.13). U weet evenmin te zeggen wanneer de laatste keer is dat ze zouden zijn langsgekomen (CGVS 29.09.2020, p.14). Verder wordt gewezen op de gebrekkige kennis over de dreigbrief die u neerlegt. U stelt expliciet niet te weten wat er in staat (CGVS 29.09.2020, p.11). Dit is weinig ernstig. Men mag verwachten dat iemand die interesse toont om zich op de hoogte te stellen van de inhoud van een brief van de Taliban die zou zijn afgeleverd op het lichaam van zijn broer. Tot slot wordt gewezen op de vaststelling dat de datum op deze brief niet strookt met uw verklaringen. U verklaart vier tot vier en een halve maand onderweg te zijn geweest van Afghanistan tot België, en de dag na aankomst een asielverzoek te hebben ingediend (verklaringen DVZ, vraag 37). U diende op 31 juli 2019 een verzoek in, wat betekent dat u zou vertrokken zijn uit Afghanistan in de periode 15 maart tot 31 maart 2019. De brief blijkt echter afgeleverd te zijn op de tiende dag van de tweede maand van 1398 volgens de Afghaanse kalender, wat overeenkomt met 30 april 2019 volgens de Westerse kalender. Gezien u verklaart dat deze brief bij de dood van uw broer werd afgegeven, een week voor uw vertrek, kan men hier spreken van een discrepantie in tijd van minstens een maand tussen uw verklaringen en de datum op deze brief. Andermaal wordt hiermee bevestigd dat geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas.”

U contesteert tijdens het tweede onderhoud dat voor u werd georganiseerd de beslissing die het CGVS eerder nam. U stelt dat het CGVS argumenteerde dat u niet wist waar uw broer studeerde maar dat dit u in werkelijkheid niet gevraagd werd (CGVS 17.03.2021, p.2 & 3). Dit blijkt onjuist. Het CGVS is van mening dat u de beweerde werkzaamheden van uw broer niet geloofwaardig maakt omdat het niet aannemelijk is dat u, onder meer, niet zou weten waar hij zijn opleiding volgde (zie boven). Zo werd u tijdens uw eerste onderhoud de vraag gesteld waar uw broer een opleiding volgde en meende u te denken in Hairatan. U antwoordde verder dat u geen idee had hoelang hij zou gestudeerd hebben (CGVS 29.09.2020, p.8). Deze vragen werden u wel degelijk gesteld. Dat u zich tijdens uw tweede onderhoud hierover tegenspreekt bevestigt bovendien de eerder gemaakte appreciatie van het CGVS omtrent het ongeloofwaardige karakter van zijn beweerde werkzaamheden. Zo stelt u tijdens het tweede onderhoud plots zeker te zijn dat hij in Jalalabad een opleiding volgde, hoewel u eerder dacht dat het in Hairatan was (CGVS 17.03.2021, p.7). U blijkt zich bovendien ook over andere zaken tegen te spreken. Waar u tijdens het eerste onderhoud verklaarde niet te weten wie zijn baas was (CGVS 29.09.2020, p.9), stelt u in het tweede onderhoud dat het ene H. F. M. (...) was en dat u dit weet omdat uw broer dat zei toen hij thuis kwam (CGVS 17.03.2021, p.7 & 8). Dat u dit nu plots wel weet, eerder niet, is weinig ernstig en wijst er eerder op dat u uw relaas van geloofwaardigheid tracht te voorzien en bijstelt.

Dat de Taliban nog naar uw huis zouden zijn gekomen een maand tot anderhalve maand voor het tweede onderhoud kan dan ook niet als geloofwaardig worden beschouwd, gezien dit element volledig voortvloeit uit uw asielrelaas dat eerder als ongeloofwaardig werd geacht. Dat u bovendien niet eens kan zeggen

hoeveel leden van de Taliban naar uw huis zouden zijn gekomen (CGVS 17.03.2021, p.5), bezwaarlijk een detail te noemen, bevestigt eens te meer de eerder gemaakte appreciatie van het CGVS.

Ook de argumenten die uw advocaat opwerpt in het verzoekschrift tegen de initiële beslissing van het CGVS werpen geen ander licht op de eerder gemaakte appreciatie in verband met uw beweerde problemen. Zij stelt dat uw broer, in zijn functie als militair, de inhoud van zijn werkzaamheden niet met u kón delen (verzoekschrift, pagina 10). Dit overtuigt niet. Naast de vaststelling dat u het in uw onderhoud bij het CGVS heeft over een tewerkstelling bij de politie en dus niet als militair, moge men verwachten dat uw broer een minimum aan informatie met u deelt. Hoelang hij hier al zou werken, waar zijn opleiding plaatsvond, hoelang deze zou geduurd hebben, hoe hij op zijn werkplaats geraakt, of hij al dan niet een examen diende te slagen, betreft allemaal informatie die bezwaarlijk als 'geheim' kan worden omschreven, zoals uw advocaat argumenteert. Dit is bovendien nog steeds geen afdoende verklaring voor het feit dat u zich tegenspreekt over de inhoud van zijn beweerde werkzaamheden.

Uw advocaat argumenteert verder dat u zich in werkelijkheid niet tegenspreekt over de dreigementen die u van de Taliban ontving maar dat men u bij de DVZ verkeerd begrepen moet hebben (verzoekschrift, pagina 12). Het lijkt nochtans uitgesloten dat een werknemer van de DVZ zou noteren dat u diverse dreigbrieven ontving, dat de Taliban via de imam in de moskee te kennen gaf dat uw broer moest stoppen met werken alsook dat een dreigbrief via de moskee werd afgegeven, indien u dit niet zo zou verklaard hebben. De medewerker van de DVZ heeft immers geen enkel belang bij het anders weergeven van uw verklaringen. Wat de discrepantie in tijd tussen uw verklaringen en de dreigbrief betreft, stelt uw advocaat dat dit u niet kan verweten worden omdat u noch exacte data kent noch kan werken met een Afghaanse kalender (verzoekschrift, pagina 13). Naast de vaststelling dat u klaarblijkelijk wél de Afghaanse kalender kan gebruiken (CGVS 29.09.2020, p.4 & CGVS 17.03.2021, p.13 & 22), is het kennen van exacte data of het kunnen hanteren van de Afghaanse kalender niet aan de orde in de argumentatie van het CGVS. Zo verklaarde u vier tot vier en een halve maand onderweg te zijn geweest van Afghanistan tot België en de dag na aankomst een verzoek te hebben ingediend. Over exacte data had u het aldus niet, waardoor ook deze argumentatie niet weet te overtuigen. Tot slot stelt uw advocaat dat uw jeugdige leeftijd een verschoningsgrond is voor uw gebrekkige kennis over de feiten die zich afspeelden na uw vertrek, met name de Taliban die naar uw huis zou zijn gekomen. Men wou u niet bang maken (verzoekschrift, pagina 12). Het CGVS ziet vooreerst niet in waarom men u dergelijke details zou weerhouden, te meer uw familie op de hoogte is van uw verzoek om internationale bescherming in België en u er dus alle baat bij hebt om alle details te kennen. Dat ze u enerzijds zouden informeren over de bezoeken van de Taliban maar anderzijds niet meedelen met hoeveel ze op bezoek kwamen of wanneer de laatste keer was, slaat bovendien nergens op. Indien men u werkelijk zou willen behoeden voor nieuws over de Taliban om u niet bang te maken, moge men verwachten dat uw familie u dan geheel niet informeert over bezoeken van de Taliban.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u ingeroepen asielmotieven.

Evenmin heeft u elementen aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de Taliban impact heeft op uw nood aan internationale bescherming. Het CGVS is er zich van bewust dat uw laatste persoonlijk onderhoud plaatsvond op 17 maart 2021 en dus voordat de Taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft. Echter, indien de machtsgreep van de Taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, kan er redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Daar u geen dergelijke concrete elementen heeft aangebracht, kan het CGVS er redelijkerwijze van uitgaan dat het gegeven dat de Taliban nu aan de macht is geen concrete impact heeft op uw persoonlijke situatie.

Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

Voorts haalt u aan dat u lijdt aan ernstige hoofdpijn en ademhalingsproblemen en u hiervoor in België graag de nodige behandelingen wil krijgen (CGVS 17.03.2021, p.22 & 23). Indien u van mening bent dat uw medische problemen een element is dat mogelijks kan leiden tot het verwerven van een verblijfsrechtelijke status dan dient u zich hiervoor tot de geëigende procedure te wenden (9ter).

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken

gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EASO Country Guidance: Afghanistan van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen

van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socioeconomische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sg_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzeekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

De door u neergelegde documenten, tenslotte, kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. De kopie van de 'taskara' die u voorlegt dient uw zagezegde minderjarigheid te bevestigen. Er kan dan ook worden getwijfeld aan de authenticiteit van dit stuk gezien deze 'taskara' de uitslag van het leeftijdsonderzoek tegenspreekt. Wat betreft de brief omtrent de beweerde werkzaamheden van uw broer, werkbadges, certificaten en de dreigbrief, dient te worden opgemerkt dat dergelijke documenten uw relaas slechts kunnen staven bij geloofwaardige verklaringen, wat allerm minst het geval is gebleken. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan - Corruptie en valse documenten" van 14 januari 2021) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

Naast de hierboven reeds gemaakte vaststelling dat u de inhoud van de dreigbrief niet kent, weet u ook niet te zeggen wat in de brief over het werk van uw broer zou staan (CGVS 29.09.2020, p.2). Andermaal bevestigt u hiermee bovenstaande analyse. Zelfs als zou u niet in staat zijn de brieven zelf te lezen, dan heeft u inmiddels ruim de tijd gehad om u deze te laten voorlezen door andere Afghanen die wel bij machte zijn deze te lezen. Dat u daartoe gene moeite doet, is veelzeggend.

Daarnaast legt u enkele foto's neer waarop uw broer zou te zien zijn. Deze foto's leveren echter geen enkel bewijs voor de identiteit van de persoon die er op te zien is, noch wordt hiermee aangetoond dat deze persoon uw broer is. Het is bovendien opvallend dat u geen enkele foto neerlegt waarop u samen te zien bent met deze persoon. Hoe dan ook, foto's zeggen niets over de omstandigheden, tijd en plaats waarin ze werden genomen en hebben überhaupt slechts weinig of geen bewijswaarde.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoeker tevens de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert.

Dit middel is als volgt onderbouwd:

“II. 1.1. Verwerende partij stelt in haar beslissing dat verzoekende partij er niet in geslaagd is om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en dat verzoekende partij evenmin in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

De verwerende partij verwijt verzoekende partij eerstens niet de waarheid te hebben verteld over haar leeftijd:

(...)

Verzoekende partij heeft niet gelogen over haar leeftijd. Zij heeft de leeftijd gezegd die door haar ouders haar werden meegedeeld. Zij zijn nog steeds de best geplaatste personen om te weten hoe oud dat verzoekende partij is. Dat gezegd zijnde, wenst verzoekende partij op te merken dat aan leeftijd en verjaardagen geen belang wordt gehecht in Afghanistan en dat iedereen zijn verjaardag bij benadering weet.

p. 3 CGVS

(...)

Het is dan ook niet ernstig om dit als eerste argument te gebruiken om de geloofwaardigheid van verzoekende partij in twijfel te trekken.

II. 1.2. Vervolgens stelt verwerende partij geen geloof te hechten aan het relaas van verzoekende partij en haar reële vrees voor vervolging of de risico op het lijden van ernstige schade.

Zo verwijt verwerende partij verzoekende partij niet genoeg kennis te hebben over de werkzaamheden van haar broer:

(...)

De broer van verzoekende partij was een politie agent, wat een gevaarlijk beroep was. De inhoud van zijn werkzaamheden besprak hij niet met verzoekende partij. Hetgeen dat verwerende partij van verzoekende partij verwacht, is niet ernstig. Zij kon niet op de hoogte zijn van de werkzaamheden van haar broer, van zijn collega's, van de opdrachten die zij moesten uitvoeren, omdat dit uiterst delicate informatie was die met niemand werd gedeeld. Het is dan ook niet ernstig dat verwerende partij van verzoekende partij verwacht hierover honderduit kan vertellen. Verwerende partij noemt in haar huidige beslissing de uitleg van verzoekende partij onwaarschijnlijk en meent dat haar broer wel meer had moeten vertellen aan haar broer omtrent haar werkzaamheden. Verwerende partij is kennelijk wereldvreemd wat het gevaar van de

job van de broer van verzoekende partij inhiel. De broer van verzoekende partij verleide terecht niet veel over haar job, omdat de Taliban hem en zijn familieleden viseerde.

Verzoekende partij legde wel tal van bewijzen voor van haar broer als politie agent: p. 2 CGVS I

(...)

Ook tijdens haar tweede gehoor dd. 17 maart 2021 legde zij tal van bijkomende bewijzen voor van de werkzaamheden van haar broer: p; 3 CGVS 17.03.2021 (hierna CGVS II)

(...)

Verzoekende partij kon tevens veel vertellen over het werk van haar broer: p. 7 CGVS I

(...)

p. 8 CGVS II

(...)

p. 9 CGVS I

(...)

II.1.3. Ook tijdens haar tweede gehoor kon zij veel info geven over de werkzaamheden van haar broer: p. 7 CGVS II

(...)

Het is dan ook niet ernstig om de overvloed aan documenten zondermeer van de hand te doen en zich te verschuilen achter de boutade dat vervalsing van documenten vaak voorkomt in Afghanistan en er zondermeer van uit te gaan dat de documenten die verzoekende partij voorlegde vervalst moeten zijn...

Verzoekende partij legde uit wat zij wist over de werkzaamheden van haar broer bij de politie (ook al bleef hij daar vaak erg discreet over omwille van het gevaar dat zijn job met zich meebracht) en legde tal van documenten voor als bewijs van de werkzaamheden van haar broer.

Dat verwerende partij bij haar eerste gehoor bepaalde zaken aangaande de werkzaamheden niet wist en bij haar tweede gehoor wel, hoeft evenmin te verbazen. Zoals verzoekende partij verklaarde heeft zij nog geregeld contact met haar familie in Afghanistan. Na haar eerste gehoor heeft zij ook bepaalde zaken nagevraagd bij haar vader omdat het haar gevraagd werd tijdens het eerste gehoor. Wil dit daarom zeggen dat verwerende partij haar hierop mag afrekenen...?

Zij meent dan ook dat verwerende partij erg onredelijk te werk is gegaan en ten. onrecht geen geloof hecht aan het profiel van de broer van verzoekende partij en vervolgens aan de vervolgingsfeiten in hoofde van verzoekende partij.

II.1.4. Verwerende partij verwijt verzoekende partij vervolgens vermeende tegenstellingen tussen haar verklaringen op de DVZ en haar gehoor op het CGVS:

(...)

Verzoekende partij volhardt in haar verklaringen zoals gedaan voor het CGVS. Op de DVZ heeft verwerende partij haar duidelijk verkeerd begrepen. Zij kreeg er bovendien niet de kans om haar relaas te doen en werd telkens aangemaand kort en bondig te zijn. Er werd aan verzoekende partij verzekerd dat zij op het CGVS over voldoende tijd en mogelijkheid zou beschikken om alles uitgebreid te vertellen – wat zij ook heeft gedaan.

Zij meent dan ook dat haar geen vermeende tegenstellingen kunnen worden verweten.

Verzoekende partij heeft verklaard dat zij en haar familie verschillende keren bedreigd werden, niet dat zij verschillende dreigbrieven ontvingen. Er was een dreigbrief. De andere dreigementen gebeurden in persoon. Verwerende partij heeft verzoekende partij duidelijk verkeerd begrepen op de DVZ.

Het argument van verwerende partij dat de interviewer bij de DVZ geen belang had om andere zaken op te schrijven dan verzoekende partij verklaarde, is irrelevant, gezien het gehoor zelf erg chaotisch en onprofessioneel verliep waarbij verzoekende partij telkens werd onderbroken. Ook de tolk kan in zijn haast zaken in het meervoud vertaald hebben, terwijl verzoekende partij over een dreigbrief sprak.

II.1.5. Verwerende partij stelt vervolgens het volgende:

(...)

Verwerende partij verwijt verzoekende partij ‘onlogisch gedrag’ van de Taliban. Dit is natuurlijk geen argument die tegen verzoekende partij ingeroepen kan worden. Zij kan maar vertellen wat haar is overkomen. Het feit dat verwerende partij de gang van zaken niet logisch vindt, is geen afdoende reden om het hele relaas in twijfel te trekken. Verzoekende partij heeft uitgebreid verteld wat er is gebeurd en waarom zij is moeten vluchten: p. 10 CGVS I

(...)

II.1.6. Verwerende partij het volgende:

(...)

Het verwijt van verwerende partij is niet ernstig. Zij heeft exact zitten uitrekenen wanneer verzoekende partij vertrokken zou moeten zijn uit Afghanistan, terwijl verzoekende partij dit enkel bij benadering kon zeggen. Bij het begin van het gehoor was ook duidelijk dat verzoekende partij noch exacte data kent, noch kan werken met een (Afghaans) kalender. Dat volgens verwerende partij het vertrekdatum niet zou overeenkomen met bepaalde documenten, is geen ernstig argument gezien het profiel van verzoekende partij; p. 3-4 CGVS I

(...)

Ook details over wie en hoeveel mannen er naar haar huis waren gekomen, werden niet besproken met verzoekende partij gezien haar jeugdige leeftijd en om haar niet bang te maken, gezien hetgeen haar broer was overkomen. p. 13 CGVS

(...)

II.1.7. Verwerende partij komt niet verder in de beslissing dan te stellen dat de argumenten die in het verzoekschrift werden uiteengezet 'niet overtuigen'. Zo meent zij dat het 'niet geloofwaardig' is dat haar broer niet meer informatie gaf over de inhoud van zijn job als militair...

(...)

Verwerende partij brengt geen concrete argumenten aan, maar gaat voort op haar subjectief gevoel en wat zij aannemelijk vindt. Dit is niet ernstig.

Verzoekende partij meent dat zij weldegelijk in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, uiterst subsidiair voor de subsidiaire beschermingsstatus.

II.1.8. Verzoekende partij meent dat verwerende partij bijzonder onzorgvuldig te werk is gegaan en ten onrechte de vluchtelingenstatus aan verzoekende partij geweigerd heeft. Zij is er moeten vluchten uit vrees voor haar leven dat bedreigd werd.

Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Tevens schendt de verwerende partij de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

De verzoekende partij meent dan ook dat de thans bestreden beslissing een schending uitmaakt van de artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij moet dan ook in hoofdorde erkend worden als vluchteling.

Artikel 48/4 Vreemdelingenwet evenals het beginsel van de materiële motiveringsverplichting werden aldus manifest geschonden."

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM). Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoeker tevens het redelijkheidbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht geschonden acht.

Verzoeker meent dat hij, gezien de huidige ontwikkelingen in Afghanistan, in hoofdorde in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus en subsidiair voor de subsidiaire beschermingsstatus. Hij zet uiteen waarom het voor hem onmogelijk is om terug te keren naar om het even waar in Afghanistan en gaat in op de situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban. Hij stelt dat sindsdien de situatie drastisch veranderd is en dat het land volledig onder de macht en de controle van de taliban is waardoor hij zich nergens op een veilige manier kan vestigen. Volgens hem geven de landenrapporten aan dat er een reëel risico bestaat op mensenrechtenschendingen door de taliban tegen onder andere 'verwesterde Afghanen' die reeds bepaalde tijd in het buitenland hebben gewoond en daardoor het risico lopen om bedreigd, gefolterd, afgeperst, ontvoerd of vermoord te worden. Daarnaast wijst verzoeker ook op een reëel risico op onmenselijke en vernederende behandeling door het talibanregime. Verzoeker haalt verder aan dat de volatiele veiligheids- en humanitaire situatie in Afghanistan sinds augustus 2021 nog verergerd is. De taliban hebben sinds de terugtrekking van de Amerikaanse troepen vanaf 1 mei 2021 op zeer korte tijd Afghanistan heroverd. In de eerste week van augustus rukten de taliban op en in minder dan negen dagen namen ze de controle over de meeste provinciehoofdsteden, waaronder Kabul. Om die reden kan er thans niet meer gesteld worden dat hij zich elders in het land zou kunnen vestigen omdat er sprake zou zijn van een "veilig intern vluchtalternatief". Verzoeker stelt voorts:

"Daar waar verwerende partij voor de overname van het volledige land door de Taliban meende dat Afghanen afkomstig uit gebieden die onder de controle waren van de Taliban minstens in aanmerking

kwamen voor de subsidiaire bescherming, meent zij thans dat dat niet meer het geval zou zijn nu Taliban het in het hele land voor het zeggan heeft."

Hij meent dat de commissaris-generaal zeer kort door de bocht gaat en alles zeer rooskleurig voorstelt, terwijl in werkelijkheid de taliban met een ijzeren hand regeren, geen tegenstand of kritiek dulden en alles wat ook maar enigszins ingaat tegen de strenge regels van de *sharia* met geweld de kop in drukken. Uit verschillende objectieve rapporten blijkt volgens hem dat de reeds erg zorgwekkende veiligheidssituatie in Afghanistan onder het talibanbewind enkel maar zal verslechteren. Ter staving hiervan citeert hij het optreden van de *UN High Commissioner for Human Rights* op de *Special Session of UN Human Rights Council*. Vervolgens citeert hij uit een rapport van de *Danish Immigration Service* dat de impact van het geweld op de burgers tijdens de overname in kaart zou brengen. Verzoeker besluit dat het niet opgaat te stellen dat de situatie in Afghanistan op heden verbeterd zou zijn nu er geen enkele garantie is op het respecteren van de mensenrechten. Hij meent dat de commissaris-generaal onzorgvuldig te werk is gegaan en de desastreuse situatie in Afghanistan ten onrechte tracht te relativiseren.

Vervolgens betoogt verzoeker dat de commissaris-generaal compleet naast de kwestie motiveert en geen enkele rekening heeft gehouden met zijn profiel nu hij nooit in Afghanistan gewoond heeft en bovendien bijna drie jaar in België verblijft en volledig verwesterd is, "*wat in de huidige omstandigheden weldegelijk een nieuw element uitmaakt dat de kans aanzienlijk groter maakt om in aanmerking te komen voor internationale bescherming*", nu mensen zoals hij die reeds geruime tijd (of altijd) in het buitenland verbleven door de taliban als 'verwesterd' worden beschouwd. Verzoeker stelt dat voor personen die als verwesterd beschouwd kunnen worden de situatie erg gevaarlijk is geworden en citeert ter staving daarvan uit een rapport van UNHCR. Hierna verwijst hij naar en citeert hij uit rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) inzake de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming. Vervolgens gaat verzoeker als volgt dieper in op het Nansen Profiel 3-21, "*Beoordeling van de beschermingsnood van Afgaanse man in het kader van een volgend verzoek*" van oktober 2021:

"In het nieuw rapport van NANSEN wordt tevens gesteld dat er bijgevolg van mening dat er nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken om in aanmerking te komen voor internationale bescherming, a fortiori voor personen die sinds geruime tijd in België verblijven en als 'verwesterd' beschouwd kunnen worden bij terugkeer naar Afghanistan.¹¹ (stuk 3)

Aldus kan men de aanvraag niet zondermeer ontontvankelijk verklaren zonder een ten gronde onderzoek in het licht van de nieuwe situatie in Afghanistan in combinatie met het (verwesterd) profiel van verzoekende partij.

NANSEN is van mening dat de strikte interpretatie van de sharia onder het Talibanbewind enerzijds een gegronde vrees voor vervolging doet ontstaan in de zin van artikel 48/3 Vreemdelingenwet (hierna 'Vw.') voor personen die lang in het buitenland verblijven en beschouwd kunnen worden als 'verwesterd' door de Taliban. Anderzijds doet het een reëel risico op ernstige schade ontstaan in de zin van artikel 48/4 Vw. voor burgers die terugkeren om te leven onder het Taliban-bewind, ongeacht een lang verblijf in het buitenland. Hoewel de situatie onstabiel is, blijkt uit objectieve bronnen voldoende dat de veiligheids- en humanitaire situatie in Afghanistan erg problematisch is.¹²

Het is erg moeilijk voor Afgaanse onderdanen om een specifieke vervolging te bewijzen. Enerzijds is de vervolging vaak niet persoonlijk te staven, omdat de vervolgingsfeiten zitten ingebed in de manier waarop de Afgaanse samenleving de Afgaanse burgers behandelt in het algemeen, en er aldus geen specifiek persoonlijk bewijs voorhanden is. Anderzijds is het vaak ook zo dat het voor Afgaanse onderdanen die zijn teruggekeerd uit het Westen gaat om toekomstige vermoedelijke vervolging wegens hun gepercipieerde verwestering, en opnieuw geen bewijs uit het verleden voorhanden is.

NANSEN wijst er op dat vervolging in de zin van de VN-Vluchtelingenconventie toekomstgericht beoordeeld moet worden. Hoewel vervolging ondergaan in het verleden een vermoeden van toekomstige vervolging doet ontstaan in toepassing van artikel 48/7 Vreemdelingenwet, is het er geen vereiste voor. De bewijsstandaard is die van de redelijke waarschijnlijkheid, waarbij de vrees van de verzoekers als gegrond wordt beschouwd indien:

"he can establish, to a reasonable degree, that his continued stay in his country has become intolerable..."
Bovendien zal de vervolging niet beperkt zijn tot specifieke daden, maar in het algemeen vaak een samenloop zijn van verschillende elementen.

Dit is voldoende om de drempel van vervolging te bereiken:

"(...)"¹³

NANSEN komt tot de conclusie dat personen die gedurende lange tijd in het Westen verbleven hebben een specifiek risico op vervolging lopen omwille van gepercipieerde verwestering. De impact van een langdurig verblijf in het buitenland op Afgaanse onderdanen is erg groot. Enerzijds lopen ze bij terugkeer het risico intern ontheemd te worden, anderzijds lopen ze een groot risico omwille van de terugkeer aan sich.¹⁴

Verzoeker citeert vervolgens uit het Nansen Profiel 3-21.

Hij stelt dat hij in Europa is verwesterd en gevaar loopt op vervolging door de taliban. Hij citeert uit een rapport van *Amnesty International* en betoogt dat verschillende bronnen aantonen dat Afghanen die terugkeren uit het Westen door de taliban worden gezien als ongelovigen of afvalligen, spionnen en verraders, zodat hen *“een gewijzigde politieke overtuiging en houding ten aanzien van religie (wordt) toegeschreven, hetgeen volgens artikel 48/3, §5 Vw. volstaat voor een gegronde vrees voor vervolging”*.

Verzoeker verwijst vervolgens naar de videoboodschap van de taliban waarin ze hun houding tegenover de westerse ideologie bevestigen. Daarna citeert hij uit het arrest met nr. 245 004 van 27 november 2020 waarin de Raad de vluchtelingenstatus aan een verzoeker toekende omdat er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat deze verzoeker wordt blootgesteld aan vervolging op grond van een toegeschreven politieke overtuiging. Verzoeker stelt dat verwestering per definitie een gegeven is dat zich pas afspeelt na het vertrek, waardoor er nog geen eerdere vrees of negatieve ervaringen aan gekoppeld kunnen worden. Hij betoogt vervolgens:

“Verzoekende partij is reeds 3 jaar in België. Zij is volledig geïntegreerd en deelt enkel nog de Westerse waarden. Er kan geen enkel twijfel bestaan dat verzoekende partij verwesterd is en er een reëel gevaar bestaat in haar hoofde voor onmenselijke en vernederende behandeling zoals voorzien in artikel 3 EVRM in geval van terugkeer naar Afghanistan.”

Verzoeker meent dat de commissaris-generaal bijzonder onzorgvuldig te werk is gegaan en hem ten onrechte de vluchtelingenstatus geweigerd heeft en acht een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken kennelijk strijdig met het redelijkheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. Bijgevolg stelt verzoeker dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat hij in hoofdorde moet worden erkend als vluchteling.

Vervolgens meent verzoeker in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus mocht de Raad van mening zijn dat hij niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus. Verzoeker betoogt dat hoewel de taliban vrede en stabiliteit beloven, deze beloften met veel scepsis onthaald worden. Hij verwijst naar en citeert uit de verklaring van de woordvoerder van de taliban, Zabihullah Mujahid, op de persconferentie van 17 augustus 2021 en citeert ook uit het rapport van *Danish Immigration Service* van september 2021 over Afghanistan. Vervolgens wijst verzoeker erop dat UNAMA reeds melding maakte van wrede, onmenselijke en vernederende straffen als gevolg van de strikte interpretatie van de *sharia* door de taliban en dat reeds enkele dagen na de machtsovername door de taliban er al de eerste bewijzen van grove mensenrechtenschendingen zijn. In dat verband citeert hij opnieuw uit het Nansen Profiel 3-21. Vervolgens citeert verzoeker uit een internetartikel van Het Laatste Nieuws waarin wordt vermeld dat sinds de machtsovername door de taliban volgens de officiële cijfers reeds 400 gewone burgers zijn gedood maar dat het werkelijke cijfer vermoedelijk veel hoger ligt.

Volgens verzoeker kan de commissaris-generaal bezwaarlijk beweren dat hij naar Afghanistan kan terugkeren en er een menswaardig leven kan leiden.

Verzoeker stelt tot slot opnieuw dat een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken op een kennelijke wijze het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel schendt, dat de commissaris-generaal tevens de materiële motiveringsplicht schendt en dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Volgens verzoeker moet hij in hoofdorde erkend worden als vluchteling, subsidiair vraagt hij de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus en uiterst subsidiair vraagt hij dat de bestreden beslissing minstens wordt vernietigd en teruggestuurd wordt naar het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) voor verder en grondig onderzoek.

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift wordt het Nansen Profiel 3-21, *“Beoordeling van de beschermingsnood van Afgaanse man in het kader van een volgend verzoek”* van oktober 2021 (stuk 3) als nieuw stavingstuk gevoegd.

2.2.2. Bij haar nota houdende *“Verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure”* voegt verwerende partij een overzicht van bronnen inzake de socio-economische situatie in Afghanistan van mei 2022 en refereert zij aan de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van april 2022, aan de

“Afghanistan Security Situation” van EASO van juni 2021, aan de “Afghanistan Security Situation Update” van EASO van september 2021, aan de “Afghanistan Country Focus” van EASO van januari 2022 en aan de COI Focus “Afghanistan. Veiligheidssituatie” van 5 mei 2022.

2.2.3. Op 30 maart 2023 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarbij zij de COI Focus “Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022” van 23 september 2022 voegt en waarin zij refereert aan het rapport “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments” van EUAA van 4 november 2022, aan de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van januari 2023, aan het rapport “Afghanistan Security Situation” van EUAA van augustus 2022, aan de COI Focus “Afghanistan. Veiligheidssituatie” van 5 mei 2022, aan de “Afghanistan Country Focus” van EASO van januari 2022, aan het rapport “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van EUAA van augustus 2022, aan het “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City” van EASO van augustus 2020 en aan het rapport “Afghanistan: Targeting of individuals” van EUAA van augustus 2022.

2.2.4. Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer met drie loonbrieven (stuk 1), een evaluatie van in het DASPA (stuk 2) en twee schoolrapporten (stuk 3) als nieuwe stavingstukken.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133*).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Ontvankelijkheid van de middelen

In de mate dat verzoeker in het tweede middel aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Het tweede middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Afghanistan, te hebben verlaten uit vrees voor de taliban, die hem zouden willen doden omdat hij gevlucht is nadat zij eisten dat hij zich bij hen zou aansluiten. Verzoeker verklaarde daarnaast dat zijn broer door de taliban werd vermoord omdat zijn broer niet wilde stoppen met zijn werk voor de nationale politie. Verder verklaarde verzoeker nog dat hij hoopt in België te kunnen blijven om een behandeling te krijgen voor zijn hoofdpijn en ademhalingsproblemen.

Ter staving van zijn relaas legde verzoeker in de loop van de administratieve procedure fotokopieën neer van zijn *taskara*, van foto's van zijn broer, van een dreigbrief van de taliban, van een document van de werkgever van zijn broer, van werkbadges en certificaten gerelateerd aan de werkzaamheden van zijn broer en van een enveloppe waarmee een deel van de documenten verstuurd werden (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 6, Dossier voor intrekking, stuk 5, map met 'documenten').

Zijn *taskara* heeft betrekking op zijn identiteit, doch staft op geen enkele wijze de problemen die verzoeker beweert te hebben gekend in Afghanistan. Bovendien betreft het een fotokopie waarvan de authenticiteit niet te controleren is. Ook de enveloppe heeft geen betrekking op de problemen die

verzoeker in zijn land van herkomst verklaart te hebben gekend en kan deze problemen en de daaraan verbonden vrees dan ook niet staven.

Wat betreft de dreigbrief, het document van de werkgever van verzoekers broer en de werkbades en de certificaten die gerelateerd zouden zijn aan de werkzaamheden van verzoekers broer, heeft de commissaris-generaal er in de bestreden beslissing correct op gewezen dat uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat veel valse en vervalste Afghaanse documenten door de hoge graad aan corruptie in het land van herkomst tegen betaling te verkrijgen zijn (adm. doss., stuk 6, Dossier voor intrekking, stuk 6, map met 'landeninformatie', COI Focus "*Afghanistan. Corruptie en documentenfraude*" van 14 januari 2021 (update)), waardoor de bewijswaarde van de door verzoeker neergelegde documenten hoe dan ook relatief is. Door met deze objectieve informatie rekening te houden en enige voorzichtigheid aan de dag te leggen wat betreft de bewijswaarde van Afghaanse documenten, gaat de commissaris-generaal er nog niet zonder meer van uit dat de documenten die verzoeker voorlegde vervalst moeten zijn. De commissaris-generaal heeft in de bestreden beslissing bovendien terecht vastgesteld dat verzoeker expliciet stelde niet te weten wat er in de dreigbrief staat (adm. doss., stuk 6, Dossier voor intrekking, stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 29 september 2020, p. 11). Zoals door de commissaris-generaal werd gesteld is dit weinig ernstig. Van verzoekers om internationale bescherming wordt immers verwacht dat zij zich in redelijke mate interesseren voor aspecten die betrekking hebben op hun asielrelaas en dat zij een degelijke kennis verwerven over de inhoud van stavingstukken die zij neerleggen. Nu de dreigbrief zou zijn afgeleverd op het lichaam van verzoekers broer, mag dit eens te meer worden verwacht van verzoeker. Verder heeft de commissaris-generaal er terecht op gewezen dat de datum op de dreigbrief niet strookt met verzoekers verklaringen (zie *infra*). Ook weet verzoeker niet te zeggen wat er in het document van de werkgever van zijn broer zou staan (*ibid.*, p. 2). De commissaris-generaal motiveert nog terecht dat, zelfs al zou verzoeker niet in staat zijn om de brieven zelf te lezen, hij ruim de tijd heeft gehad om deze brieven te laten voorlezen door andere Afghanen die wel bij machte zijn om ze te lezen, maar dat het feit dat verzoeker daartoe geen moeite doet veelzeggend is.

De foto's kunnen voorts geen enkel bewijs leveren over de identiteit van de persoon die er op te zien is, laat staan dat hiermee wordt aangetoond dat deze persoon verzoekers broer zou zijn. Er dient verder vastgesteld te worden dat verzoeker geen enkele foto neerlegt waarop hij samen te zien is met deze persoon. Hoe dan ook vormen de foto's evenmin een bewijs van de voorgehouden feiten, nu foto's in het algemeen in scène kunnen worden gezet en bijgevolg manipuleerbaar zijn in plaats, tijd en ruimte.

Het Nansen Profiel 3-21, "*Beoordeling van de beschermingsnood van Afghaanse man in het kader van een volgend verzoek*" van oktober 2021 dat verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt (stukkenbundel verzoeker, stuk 3), heeft geen betrekking op de persoon van verzoeker, noch op de persoonlijke feiten die verzoeker aanvoert en kan dan ook niet volstaan om deze feiten aan te tonen.

De drie loonbrieven (stuk 1), de evaluatie van in het DASPA (stuk 2) en de twee schoolrapporten (stuk 3) die verzoeker bij zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota heeft gevoegd, hebben betrekking op zijn integratie en (beweerde) verwestering in België en staven de door hem voorgehouden problemen in Afghanistan niet.

De Raad besluit dat verzoeker een inspanning heeft geleverd om zijn verzoek om internationale bescherming te staven met stukken, maar dat deze stukken op zich niet volstaan om een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde stukken, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om aan de hand van zijn verklaringen zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Zo heeft de commissaris-generaal er in de bestreden beslissing vooreerst terecht als volgt op gewezen dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde leeftijd en dat de vaststelling dat verzoeker zich onterecht als minderjarige voordoet zijn algemene geloofwaardigheid ondermijnt: "*Immers, de beslissing die u werd betekend door de Dienst Voogdij na het leeftijdsonderzoek uitgevoerd op 14 augustus 2019, stelt dat u ouder dan 18 jaar bent, waarbij 22,5 jaar met een standaarddeviatie van*

1,7 jaar een goede schatting is. Dat u 16 jaar zou zijn geweest bij aankomst, blijkt na medisch onderzoek niet aannemelijk.”

Verzoeker kan niet overtuigen waar hij in het eerste middel louter betoogt dat hij niet gelogen heeft over zijn leeftijd en de leeftijd heeft gezegd die door zijn ouders – die nog steeds de “*best geplaatste personen*” zijn om te weten hoe oud hij is – aan hem werd meegedeeld. Uit de beslissing die hem door de Dienst Voogdij werd betekend blijkt immers dat er op basis van het uitgevoerde leeftijdsonderzoek met een redelijke wetenschappelijke zekerheid geconcludeerd kan worden dat hij op 14 augustus 2019 een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, waarbij 22.5 jaar, met een standaarddeviatie van 1.7 jaar, een goede schatting is (adm. doss., stuk 6, Dossier voor intrekking, stuk 7, deel ‘DVZ’, Leeftijdsbepaling van Jongeheer K. H.). Hieruit blijkt dus dat verzoeker op 14 augustus 2019 minstens 20.8 jaar zou zijn geweest. Verzoeker verklaarde bij de registratie van zijn verzoek om internationale bescherming op 31 juli 2019 dat hij geboren is op 31 juli 2003 en verklaarde dus 16 jaar oud te zijn geweest (adm. doss., stuk 6, Dossier voor intrekking, stuk 7, deel ‘DVZ’, registratie verzoek om internationale bescherming). Gezien het verschil van bijna vijf jaar tussen verzoekers beweerde leeftijd en zijn jongst mogelijke leeftijd op basis van het leeftijdsonderzoek, heeft de commissaris-generaal terecht gesteld dat verzoeker zich onterecht voordoet als minderjarige en dat dit zijn algemene geloofwaardigheid ondermijnt. Er kan immers niet worden aangenomen dat verzoekers ouders zich dermate zouden vergissen over de leeftijd van hun zoon. Verzoekers niet gestaafde bewering dat de door hem beweerde leeftijd de leeftijd is die zijn ouders hem meedeelden, kan dan ook niet overtuigen. Gelet op dit grote verschil van bijna vijf jaar tussen zijn beweerde leeftijd en zijn jongst mogelijke leeftijd op basis van het leeftijdsonderzoek, kan ook verzoekers argumentatie dat aan leeftijden en verjaardagen geen belang wordt gehecht in Afghanistan en dat iedereen zijn verjaardag bij “*benadering*” weet, niet volstaan om de vastgestelde discrepantie te verschonen, temeer nu hij zeer specifiek 31 juli 2003 als geboortedatum opgaf en niet een of andere benadering daarvan. Door verder nog te citeren uit de notities van het persoonlijk onderhoud, slaagt verzoeker er evenmin in om de bovenstaande motieven te ontcrachten of te weerleggen. Bovendien wijst de Raad er nog op dat verzoeker de beslissing van de Dienst Voogdij inzake zijn leeftijdsbepaling thans niet kan betwisten bij de Raad aangezien dit niet de wettelijk voorziene beroepsmogelijkheid is. Verzoeker had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Tevens werd hij van deze mogelijkheid in kennis gesteld in de beslissing van de Dienst Voogdij inzake zijn leeftijdsbepaling (adm. doss., stuk 6, Dossier voor intrekking, stuk 7, deel ‘DVZ’, Leeftijdsbepaling van Jongeheer K. H.). Verzoeker heeft echter nagelaten deze beroepsmogelijkheid te benutten.

Dat verzoeker gedurende het persoonlijk onderhoud en in het eerste middel van het verzoekschrift blijft volharden in een leeftijd die reeds ongeloofwaardig werd bevonden ingevolge het leeftijdsonderzoek in opdracht van de Dienst Voogdij, toont eens te meer aan dat hij doelbewust de Belgische asielinstanties tracht te misleiden, wat afbreuk doet aan zijn algemene geloofwaardigheid. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat de *taskara* die verzoeker in de loop van de administratieve procedure neerlegde (adm. doss., stuk 6, Dossier voor intrekking, stuk 5, map met ‘documenten’) een fotokopie betreft waarvan de authenticiteit niet te controleren is en die bovendien wegens de hoge mate van corruptie in Afghanistan niet kan worden aanvaard. Zoals reeds gesteld, blijkt uit de informatie in het administratief dossier immers onmiskenbaar dat veel valse en vervalste Afghaanse documenten door de hoge graad aan corruptie in het land van herkomst tegen betaling te verkrijgen zijn, zodat de door verzoeker neergelegde *taskara* geen (sluitend) bewijs vormt van zijn beweerde leeftijd.

Ten slotte dient er nog op te worden gewezen dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij door de taliban gedood zal worden.

Zo heeft de commissaris-generaal er ook terecht op gewezen dat verzoeker de werkzaamheden van zijn broer, die de kern van zijn relaas uitmaken, allerminst aannemelijk maakt, wat hij in de bestreden beslissing als volgt toelicht:

“U bent vooreerst maar weinig op de hoogte van zijn beweerde werkzaamheden. U stelt dat hij bij de politie werkte in Hairatan, in de provincie Balkh. U heeft er echter het raden naar hoe men daar kan geraken (CGVS 29.09.2020, p.7). Wanneer u de vraag wordt gesteld wat hij er precies doet, antwoordt u niets van uw broer te weten (CGVS 29.09.2020, p.7). Nadien geeft u het vage antwoord dat hij als taak het brood uitdeelde aan andere soldaten (CGVS 29.09.2020, p.8). Hoelang hij hier al zou werken weet u ook niet. Waar hij zijn opleiding zou gevolgd hebben, of hoelang hij deze volgde, kan u ook niet met zekerheid zeggen. U weet evenmin of hij in een examen diende te slagen om aan de slag te gaan.

Gevraagd naar zijn precieze standplaats, misschien een militaire basis, een controlepost of iets anders, antwoordt u opnieuw dat u alleen wist dat hij in Hairatan werkte (CGVS 29.09.2020, p.8). U kent de naam van zijn overste niet en benoemt slechts één van zijn collega's (CGVS 29.09.2020, p.9). Dat u zo weinig afweet van de werkzaamheden van uw broer verbaast enorm. Uw kennis over zijn werkzaamheden is niet alleen bijzonder beperkt, u spreekt zich hierover ook tegen. U verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw broer commandant was bij het nationale leger (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). U stelt tijdens uw onderhoud bij het CGVS het tegendeel, hij zou geen commandant zijn en werkte bij de nationale politie, niet voor het leger. U stelt dat u deze verklaringen niet aflegde en dat u bij de DVZ louter zei dat hij voor de overheid werkte (CGVS 29.09.2020, p.9). Het lijkt nochtans niet aannemelijk dat een werknemer van de DVZ zou noteren dat hij als commandant bij het nationale leger actief was, als u dat in werkelijkheid niet zou verklaard hebben. Uw tegenstrijdige verklaringen en zeer gebrekkige kennis omtrent de werkzaamheden van uw broer maken dat hier geen geloof aan kan gehecht worden. Bijgevolg wordt ook uw relaas, dat volledig is gebaseerd op diens werkzaamheden, ongeloofwaardig geacht."

Verzoeker verduidelijkt in het eerste middel van zijn verzoekschrift dat zijn broer een politieagent was, doch blijft steken in het herhalen van één versie van de door hem afgelegde verklaringen. Het hoeft geen betoog dat het louter volharden in één versie van de beweerde feiten, de vastgestelde tegenstrijdigheid niet opheft. Voorts kan verzoeker niet overtuigen waar hij in het eerste middel van zijn verzoekschrift argumenteert dat politieagent een gevaarlijk beroep is en dat zijn broer de inhoud van zijn werkzaamheden dan ook niet met hem besprak. Verzoeker blijkt niet eens te weten hoe lang zijn broer al bij de politie in Hairatan werkte, hoe lang zijn opleiding duurde en of zijn broer al dan niet voor een examen diende te slagen (adm. doss., stuk 6, Dossier voor intrekking, stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 29 september 2020, p. 7-8). De Raad ziet niet in – en verzoeker licht niet toe – waarom dergelijke informatie discreet gehouden zou moeten worden en waarom verzoeker hiervan niet op de hoogte zou mogen zijn. De commissaris-generaal heeft overigens niet van verzoeker verwacht dat hij "honderduit" over de werkzaamheden van zijn broer kon vertellen, maar heeft slechts vastgesteld dat verzoekers kennis over de werkzaamheden van zijn broer bijzonder beperkt is, wat door de Raad gevolgd kan worden. Door aan te voeren dat zijn broer terecht niet veel over zijn job vertelde omdat de taliban zijn broer en zijn familieleden viseerden, verklaart verzoeker bovendien nog niet waarom zijn broer niet meer vertelde over zijn werkzaamheden voordat zijn broer en zijn familieleden problemen begonnen te kennen met de taliban (*ibid.*, p. 10). Nu hij gedurende het eerste gehoor bij het CGVS verklaarde dat hij nog contact heeft gehad met zijn vader (*ibid.*, p. 3), kon daarenboven van verzoeker worden verwacht dat hij, ter voorbereiding van zijn verzoek om internationale bescherming, na zijn vertrek uit Afghanistan getracht zou hebben om via zijn familie meer informatie over het werk van zijn broer te bekomen. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud kan echter niet blijken dat verzoeker hiertoe pogingen zou hebben ondernomen. Waar verzoeker in het eerste middel nog wijst op de documenten die hij heeft neergelegd ter staving van het werk van zijn broer, kan worden verwezen naar wat daarover hierboven werd uiteengezet. Hoe dan ook benadrukt de Raad nogmaals dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging door de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt. Zo weerlegt noch ontkracht verzoeker de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat hij zich eveneens tegenspreekt over de inhoud van de beweerde werkzaamheden van zijn broer.

De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing voorts op goede gronden als volgt:
"U contesteert tijdens het tweede onderhoud dat voor u werd georganiseerd de beslissing die het CGVS eerder nam. U stelt dat het CGVS argumenteerde dat u niet wist waar uw broer studeerde maar dat dit u in werkelijkheid niet gevraagd werd (CGVS 17.03.2021, p.2 & 3). Dit blijkt onjuist. Het CGVS is van mening dat u de beweerde werkzaamheden van uw broer niet geloofwaardig maakt omdat het niet aannemelijk is dat u, onder meer, niet zou weten waar hij zijn opleiding volgde (zie boven). Zo werd u tijdens uw eerste onderhoud de vraag gesteld waar uw broer een opleiding volgde en meende u te denken in Hairatan. U antwoordde verder dat u geen idee had hoelang hij zou gestudeerd hebben (CGVS 29.09.2020, p.8). Deze vragen werden u wel degelijk gesteld. Dat u zich tijdens uw tweede onderhoud hierover tegenspreekt bevestigt bovendien de eerder gemaakte appreciatie van het CGVS omtrent het ongeloofwaardige karakter van zijn beweerde werkzaamheden. Zo stelt u tijdens het tweede onderhoud plots zeker te zijn dat hij in Jalalabad een opleiding volgde, hoewel u eerder dacht dat het in Hairatan was (CGVS 17.03.2021, p.7). U blijkt zich bovendien ook over andere zaken tegen te spreken. Waar u tijdens het eerste onderhoud verklaarde niet te weten wie zijn baas was (CGVS 29.09.2020, p.9), stelt u in het tweede onderhoud dat het ene H. F. M. (...) was en dat u dit weet omdat uw broer dat zei toen hij thuis kwam (CGVS 17.03.2021, p.7 & 8). Dat u dit nu plots wel weet, eerder niet, is weinig ernstig en wijst er eerder op dat u uw relaas van geloofwaardigheid tracht te voorzien en bijstelt."

Dat verzoeker na zijn eerste gehoor bij het CGVS bepaalde zaken heeft nagevraagd bij zijn vader omdat het hem gevraagd werd tijdens het eerste gehoor, is een loutere bewering (*post factum*) die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die geen steun vindt in de notities van het persoonlijk onderhoud. Verzoeker verklaarde gedurende het tweede persoonlijk onderhoud immers (ten onrechte) dat er hem gedurende het eerste gehoor niet gevraagd werd waar zijn broer studeerde (adm. doss., stuk 6, Dossier voor intrekking, stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 17 maart 2021, p. 3 en 7). Verzoeker verklaarde tijdens het tweede persoonlijk onderhoud tevens dat de baas van zijn broer ene H. F. M. was, wat hij gedurende het eerste persoonlijk onderhoud niet bleek te weten. Toen hem gedurende het tweede persoonlijk onderhoud gevraagd werd hoe hij dat wist, stelde verzoeker dat hij dit wist omdat zijn broer dat vertelde toen hij thuis kwam (*ibid.*, p. 7-8). Hij heeft dus geenszins verklaard dat hij dit te weten is gekomen nadat hij hierover een navraag had gedaan bij zijn vader.

De Raad stelt dan ook vast dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht heeft geoordeeld dat verzoekers tegenstrijdige verklaringen en zeer gebrekkige kennis over de werkzaamheden van zijn broer maken dat hier geen geloof aan kan worden gehecht. Verzoekers betoog dat de commissaris-generaal erg onredelijk te werk is gegaan en ten onrechte geen geloof hecht aan het profiel van zijn broer en vervolgens aan de vervolgingsfeiten in zijn hoofde kan dan ook niet worden gevolgd.

Daarbij komt dat verzoeker, zoals in de bestreden beslissing terecht als volgt wordt vastgesteld, zich ook over andere aspecten van zijn relaas tegenspreekt, wat bevestigt dat hij een frauduleus relaas brengt: *“U verklaarde bij de DVZ dat u diverse dreigbrieven ontving van de Taliban waarin stond dat uw broer diende te stoppen met werken (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Tijdens uw eerste onderhoud bij het CGVS wijzigt u uw verklaringen door te stellen dat u en uw familie in totaal maar één dreigbrief ontvingen, en dit bij de dood van uw broer. Opnieuw simpelweg stellen dat u deze verklaringen bij de DVZ niet aflegde is niet afdoende (CGVS 29.09.2020, p.10 & 11). Daar eindigen uw tegenstrijdige verklaringen niet. U verklaarde bij de DVZ ook dat de Taliban via de imam kenbaar maakte dat uw broer moest stoppen met zijn werkzaamheden. Verder verklaarde u dat er een dreigbrief via de moskee werd afgegeven (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Bij het CGVS gevraagd of de imam ooit een boodschap doorgaf, antwoordt u van niet (CGVS 29.09.2020, p.11). U denkt ook niet dat uw vader ooit een brief ontving via de moskee (CGVS 29.09.2020, p.11). Het heeft geen betoog dat uw uiteenlopende verklaringen opnieuw afbreuk doen aan het geloof in uw relaas.”*

Verzoeker voert in het eerste middel van zijn verzoekschrift aan dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) duidelijk verkeerd begrepen werd. Hij had dit argument reeds aangevoerd in het verzoekschrift tegen de beslissing van het CGVS van 27 oktober 2020 die op 5 januari 2021 werd ingetrokken en in de thans bestreden beslissing heeft de commissaris-generaal wat dit argument betreft terecht het volgende gesteld:

“Uw advocaat argumenteert verder dat u zich in werkelijkheid niet tegenspreekt over de dreigementen die u van de Taliban ontving maar dat men u bij de DVZ verkeerd begrepen moet hebben (verzoekschrift, pagina 12). Het lijkt nochtans uitgesloten dat een werknemer van de DVZ zou noteren dat u diverse dreigbrieven ontving, dat de Taliban via de imam in de moskee te kennen gaf dat uw broer moest stoppen met werken alsook dat een dreigbrief via de moskee werd afgegeven, indien u dit niet zo zou verklaard hebben. De medewerker van de DVZ heeft immers geen enkel belang bij het anders weergeven van uw verklaringen.”

Verzoeker stelt in het eerste middel van zijn huidig verzoekschrift dat dit argument van de commissaris-generaal irrelevant is, gezien het gehoor zelf erg chaotisch en onprofessioneel verliep en hij telkens werd onderbroken. Dat het gehoor op een dergelijke wijze zou hebben plaatsgevonden en ook de tolk in zijn haast zaken in het meervoud vertaald kan hebben, terwijl hij zelf over één dreigbrief sprak, zijn loutere beweringen (*post factum*) die niet *in concreto* worden gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Verzoekers verklaringen bij de DVZ werden hem in het *Pashtou* voorgelezen (adm. doss., stuk 6, Dossier voor intrekking, stuk 7, deel 'DVZ', 'vragenlijst'). Hij had dus de mogelijkheid hierover bijkomende opmerkingen te maken. Verzoeker heeft dit echter nagelaten en heeft zijn verklaring ondertekend waarmee hij heeft bevestigd dat zijn verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. Dat hij er niet de kans kreeg om zijn relaas te doen en telkens werd aangemaand om kort en bondig te zijn, zijn evenzeer loutere beweringen (*post factum*). Uit de vragenlijst die zich in het administratief dossier bevindt kan worden afgeleid dat verzoeker behoorlijk uitgebreide verklaringen heeft kunnen afleggen (*ibid.*). Verzoeker geeft bovendien niet aan welke invloed dit zou hebben gehad ten aanzien van de vastgestelde tegenstrijdigheden. De Raad wijst erop dat als verzoeker van mening is dat hij bij de DVZ niet voldoende tijd heeft gehad om zijn asielrelaas uit de doeken te doen, het zijn verantwoordelijkheid is

om dit tijdig te signaleren en met de nodige precisie aan te duiden wat hij niet heeft kunnen vertellen. Verzoeker heeft dit echter nagelaten. Hij maakt pas in het verzoekschrift voor het eerst een opmerking over het verloop van het gehoor bij de DVZ. Deze opmerking is dan ook laatstijdig. De beperkte tijdsduur bij het invullen van de vragenlijst biedt dan ook geen verschoning voor verzoekers tegenstrijdige verklaringen. Door verder nog eenvoudigweg te volharden in de verklaringen die hij heeft afgelegd bij het CGVS, heft verzoeker de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen deze verklaringen en de verklaringen die hij liet optekenen gedurende het gehoor bij de DVZ niet op.

De commissaris-generaal wijst in de bestreden beslissing verder terecht op het volgende:

“De logica in uw relaas is bovendien ver zoek. U verklaart dat de Taliban uw vader tot twee keer toe thuis benaderden met de boodschap dat uw broer met zijn werk diende te stoppen. Uw vader zou uw broer hier telkens hebben over ingelicht. Dat uw broer dan toch nog van zijn werk naar het dorp zou komen, zoals u verklaart, is volstrekt onlogisch (CGVS 29.09.2020, p.10). Het ligt eerder in de lijn der verwachtingen dat uw broer dergelijk risico niet neemt, indien uw relaas als waarachtig kan worden beschouwd. Ook het gedrag van de Taliban doet verbazen. U stelt dat ze naar u thuis kwamen en tegen uw vader zeiden dat u zich bij hen moest aansluiten. Uw vader zou hen dit hebben geweigerd, door te zeggen dat u nog minderjarig was, en hierop zouden de Taliban simpelweg vertrokken zijn. Ook toen ze terugkwamen, een week later, wist uw vader hen volgens u op deze manier af te schepen (CGVS 29.09.2020, p.13-15). Dit is niet het doortastende gedrag dat men kan verwachten van een terroristische organisatie. De tweede keer zou u gewoon thuis zijn geweest en de eerste keer was u buiten aan het spelen, zoals uw vader tegen de Taliban kenbaar zou hebben gemaakt (CGVS 29.09.2020, p.15). Het lijkt eerder logisch dat ze u dan onder dwang meenemen, en u niet de kans zouden geven om het land te ontvluchten. Dat u bovendien het nieuws te horen kreeg dat de Taliban u wilden rekruteren, maar u toch nog een week thuis bleef wonen, doet eens te meer de wenkbrauwen fronsen. Ook uw familieleden, die steevast weigerden om in te gaan op de eisen van de Taliban, zouden er nog steeds wonen. Uit vrees voor represailles moge men verwachten dat ook zij reeds eerder veiliger oorden opzochten. Dat zij dat niet deden lijkt er eerder op te wijzen dat uw verhaal niet op de waarheid berust.”

In het eerste middel van zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat het onlogisch gedrag van de taliban geen argument is dat tegen hem ingeroepen kan worden en dat hij maar kan vertellen wat hem is overkomen. De Raad wijst erop dat de taliban een organisatie is die erin geslaagd is om, ondanks jarenlange gevechten met een coalitie van westerse landen, stand te houden. Hun tactieken zijn uiterst efficiënt gebleken en hebben ertoe geleid dat zij na de terugtrekking van de Amerikaanse troepen vlot de macht in Afghanistan in handen hebben genomen. Het door verzoeker omschreven geduldige en weinig doortastende gedrag van diezelfde organisatie valt daarmee niet in overeenstemming te brengen. Zijn verklaringen over het gedrag van de taliban doen dan ook inderdaad verbazen en doen mede afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas. Van iemand die daadwerkelijk uit Afghanistan zou zijn gevlucht omdat de taliban hem wilden rekruteren, mag immers verwacht worden dat hij doorleeftde verklaringen kan afleggen die ten minste grenzen aan wat aannemelijk geacht kan worden. *In casu* wijst het door verzoeker omschreven gedrag niet in de richting van een daadwerkelijke confrontatie met de taliban in het kader van een gedwongen rekrutering. Waar verzoeker in het eerste middel nog stelt dat het feit dat de commissaris-generaal de gang van zaken niet logisch vindt geen afdoende reden is om het “hele” relaas in twijfel te trekken, gaat hij eraan voorbij dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen en dat het het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven is dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten dat hij een gegronde vrees voor vervolging door de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt. Door louter te stellen dat hij uitgebreid heeft verteld wat er gebeurd is en waarom hij is moeten vluchten en in dit verband te citeren uit de notities van het persoonlijk onderhoud, werpt verzoeker geen ander licht op de bovenstaande pertinente motieven van de bestreden beslissing.

Voorts oordeelt de commissaris-generaal terecht dat ook verzoekers gebrekkige kennis over essentiële zaken van zijn asielaanvraag het ongeloofwaardige karakter ervan onderstreept. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“Zo heeft u er het raden naar hoeveel leden van de Taliban naar u thuis kwamen toen u nog in Afghanistan was (CGVS 29.09.2020, p.15). Men moge verwachten dat u deze vraag reeds voorlegde aan uw vader en u zich hierover informeerde. U verklaart verder dat de Taliban na uw vertrek nog terugkwamen naar uw huis, doch weet u verbazingwekkend genoeg niet met zekerheid te zeggen of dit dan wel twee of drie keer zou gebeurd zijn (CGVS 29.09.2020, p.13). U weet evenmin te zeggen wanneer de laatste keer is dat ze zouden zijn langsgesproken (CGVS 29.09.2020, p.14). Verder wordt gewezen op de gebrekkige kennis over de dreigbrief die u neerlegt. U stelt expliciet niet te weten wat er in staat (CGVS 29.09.2020, p.11). Dit is weinig ernstig. Men mag verwachten dat iemand die interesse toont om zich op de hoogte te

stellen van de inhoud van een brief van de Taliban die zou zijn afgeleverd op het lichaam van zijn broer. Tot slot wordt gewezen op de vaststelling dat de datum op deze brief niet strookt met uw verklaringen. U verklaart vier tot vier en een halve maand onderweg te zijn geweest van Afghanistan tot België, en de dag na aankomst een asielverzoek te hebben ingediend (verklaringen DVZ, vraag 37). U diende op 31 juli 2019 een verzoek in, wat betekent dat u zou vertrokken zijn uit Afghanistan in de periode 15 maart tot 31 maart 2019. De brief blijkt echter afgeleverd te zijn op de tiende dag van de tweede maand van 1398 volgens de Afghaanse kalender, wat overeenkomt met 30 april 2019 volgens de Westerse kalender. Gezien u verklaart dat deze brief bij de dood van uw broer werd afgegeven, een week voor uw vertrek, kan men hier spreken van een discrepantie in tijd van minstens een maand tussen uw verklaringen en de datum op deze brief. Andermaal wordt hiermee bevestigd dat geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas."

Ook wat betreft verzoekers betoog in het eerste middel van zijn huidig verzoekschrift over de discrepantie in tijd tussen zijn verklaringen en de dreigbrief, merkt de Raad op dat verzoeker reeds gelijkaardige argumenten heeft opgeworpen in het verzoekschrift tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 27 oktober 2020 die op 5 januari 2021 werd ingetrokken. In de thans bestreden beslissing heeft de commissaris-generaal wat betreft deze argumentatie terecht het volgende geoordeeld:

"Wat de discrepantie in tijd tussen uw verklaringen en de dreigbrief betreft, stelt uw advocaat dat dit u niet kan verweten worden omdat u noch exacte data kent noch kan werken met een Afghaanse kalender (verzoekschrift, pagina 13). Naast de vaststelling dat u klaarblijkelijk wél de Afghaanse kalender kan gebruiken (CGVS 29.09.2020, p.4 & CGVS 17.03.2021, p.13 & 22), is het kennen van exacte data of het kunnen hanteren van de Afghaanse kalender niet aan de orde in de argumentatie van het CGVS. Zo verklaarde u vier tot vier en een halve maand onderweg te zijn geweest van Afghanistan tot België en de dag na aankomst een verzoek te hebben ingediend. Over exacte data had u het aldus niet, waardoor ook deze argumentatie niet weet te overtuigen."

Verzoeker laat deze motieven in zijn verzoekschrift volledig ongemoeid. Daar zij steun vinden in het administratief dossier en pertinent en terecht zijn, worden zij door de Raad overgenomen.

De Raad stelt vast dat verzoeker tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaarde dat hij Afghanistan 17 à 18 maanden vóór dat gehoor verliet (adm. doss., stuk 6, Dossier voor intrekking, stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 29 september 2020, p. 3-4). Nu dit persoonlijk onderhoud plaatsvond op 29 september 2020, zou op basis van deze verklaringen aangenomen kunnen worden dat verzoeker Afghanistan ongeveer verliet tussen eind maart 2019 en eind april 2019. Verzoeker heeft in het kader van zijn registratie als niet-begeleide minderjarige echter verklaard dat hij vier maanden onderweg is geweest van Afghanistan naar België (adm. doss., stuk 6, Dossier voor intrekking, stuk 7, deel 'DVZ', Fiche '*mineur étranger non accompagné*'). Tijdens zijn verklaring voor de DVZ verklaarde verzoeker eveneens dat hij ongeveer vier tot vier en een halve maand onderweg is geweest en dat hij een nacht voor zijn verzoek om internationale bescherming in België is toegekomen (*ibid.*, verklaring DVZ, vraag 37). Gezien hij op 31 juli 2019 huidig verzoek indiende, zou hij dus volgens zijn verklaringen bij de DVZ uit Afghanistan vertrokken zijn in de periode van 15 maart tot 31 maart 2019. Nu verzoeker tweemaal heeft aangegeven ongeveer vier tot vier en een halve maand onderweg te zijn geweest, heeft de commissaris-generaal op basis van deze verklaringen terecht aangenomen dat verzoeker ongeveer in de periode van 15 maart tot 31 maart 2019 uit Afghanistan vertrokken moet zijn. Zelfs indien verzoeker Afghanistan toch eerder eind april 2019 verlaten zou hebben, zoals uit zijn verklaringen op het CGVS kan blijken, dan nog is er sprake van een discrepantie in tijd van minstens een week tussen zijn verklaringen en de datum op de dreigbrief. De brief zou immers afgeleverd zijn op 30 april 2019 en zou bij de dood van verzoekers broer, een week vóór verzoekers vertrek uit Afghanistan, zijn afgegeven, wat ook indien hij eind april uit Afghanistan is vertrokken onmogelijk is.

Verzoeker voert in het eerste middel voorts aan dat details over wie en hoeveel mannen er naar zijn huis waren gekomen niet met hem werden besproken, omwille van zijn jeugdige leeftijd en om hem niet bang te maken gezien hetgeen zijn broer was overkomen. Deze argumentatie overtuigt evenmin. Dat zijn familieleden hem enerzijds wel zouden informeren over de bezoeken van de taliban, maar hem anderzijds om de door hem aangegeven reden niet zouden meedelen met hoeveel ze op bezoek kwamen of wanneer de laatste keer was dat ze op bezoek zouden zijn gekomen, is niet aannemelijk. Indien zijn familieleden hem werkelijk zouden willen behoeden voor dergelijke informatie omwille van zijn leeftijd en om hem niet bang te maken, kan immers worden verwacht dat zij hem geheel niet zouden hebben geïnformeerd over de bezoeken van de taliban. Dat zijn familie verzoeker niet zou willen informeren, acht de Raad bovendien weinig aannemelijk nu verzoeker zich momenteel in België bevindt en daar een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, waarbij het van belang is dat hij zoveel mogelijk nuttige informatie kan aanreiken en dus kan worden verwacht dat hij, ter voorbereiding van zijn verzoek, na zijn vertrek uit

Afghanistan aan zijn vader gevraagd zou hebben hoeveel leden van de Taliban er naar zijn thuis waren gekomen. Er blijkt echter niet dat verzoeker getracht heeft om deze informatie bij zijn familieleden te bekomen. Verzoeker slaagt er dan ook niet in om de bovenstaande, pertinente motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten of te weerleggen.

Verder wordt in de bestreden beslissing nog als volgt gemotiveerd:

“Dat de Taliban nog naar uw huis zouden zijn gekomen een maand tot anderhalve maand voor het tweede onderhoud kan dan ook niet als geloofwaardig worden beschouwd, gezien dit element volledig voortvloeit uit uw asielrelaas dat eerder als ongeloofwaardig werd geacht. Dat u bovendien niet eens kan zeggen hoeveel leden van de Taliban naar uw huis zouden zijn gekomen (CGVS 17.03.2021, p.5), bezwaarlijk een detail te noemen, bevestigt eens te meer de eerder gemaakte appreciatie van het CGVS.”

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Het geheel aan documenten en verzoekers verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, alsook verzoekers individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingdossier, acht de Raad de voorgaande bevindingen ruim voldoende om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat (i) de Taliban hem zouden willen doden omdat hij gevlucht is nadat zij eisten dat hij zich bij hen zou aansluiten en dat (ii) zijn broer door de Taliban werd vermoord omdat zijn broer niet wilde stoppen met zijn werk voor de nationale politie.

Voorts kan worden opgemerkt dat verzoeker ook de volgende in de bestreden beslissing opgenomen motieven volledig ongemoeid laat:

“Evenmin heeft u elementen aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de Taliban impact heeft op uw nood aan internationale bescherming. Het CGVS is er zich van bewust dat uw laatste persoonlijk onderhoud plaatsvond op 17 maart 2021 en dus voordat de Taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft. Echter, indien de machtsgreep van de Taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, kan er redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Daar u geen dergelijke concrete elementen heeft aangebracht, kan het CGVS er redelijkerwijze van uitgaan dat het gegeven dat de Taliban nu aan de macht is geen concrete impact heeft op uw persoonlijke situatie.”

Ook deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Wat betreft verzoekers verklaring dat hij lijdt aan ernstige hoofdpijn en ademhalingsproblemen en hiervoor in België graag de nodige behandelingen wil krijgen, wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt gesteld:

“Indien u van mening bent dat uw medische problemen een element is dat mogelijks kan leiden tot het verwerven van een verblijfsrechtelijke status dan dient u zich hiervoor tot de geëigende procedure te wenden (9ter).”

De voormelde motieven zijn pertinent en worden, daar zij door verzoeker geheel onverlet worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Verzoeker vestigt in het tweede middel van zijn verzoekschrift tevens de aandacht op zijn verblijf van drie jaar in België. Hij stelt dat hij nooit in Afghanistan heeft gewoond en in Europa volledig verwesterd is. Verzoeker stelt tevens dat Afghanen die worden beschouwd als ‘verwesterd’ het risico lopen om te worden bedreigd, gefolterd, afgeperst, ontvoerd of vermoord door de Taliban.

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan wat dit betreft de volgende analyse worden gemaakt.

De Taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de Taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO, *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). De Taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft de *de facto* regering opnieuw het ‘*Ministry*

for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: MPVPV) opgericht (EASO, *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de facto* talibanregering, evenals de provinciale *de facto* regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 29-31, en EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 41 ev.). In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA, "*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*", p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de facto* ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de facto* ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152: Sabawoon Samim, "*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate*", 15 juni 2022, in EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft "*zina*" – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de *online* activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23-24, waarnaar wordt verwezen in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("*Ministry of Communications and Information Technology*") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma's met "*immorele inhoud*" te beperken (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, "*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*", 8 december 2021, in EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van *Pashtou*-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die wordt beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan mist. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale *Pashtou*-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*",

p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (*ibid.*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (*ibid.*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA, "*Guidance Note*" van april 2022, waarin wordt verwezen naar de COI query "*Afghan nationals perceived as 'Westernised'*" van EASO van 2 september 2020, met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen "*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die "*verwesterd*" zijn of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, "*Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*", par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid '*to play the game*'. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort. Voor personen die worden beticht van "*zina*" kan evenwel worden aangenomen dat zij in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, "*Country Guidance: Afghanistan*", januari 2023, p. 21 en 72-79).

Te dezen stelt verzoeker in het tweede middel van zijn verzoekschrift dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met zijn profiel. Hij voert aan dat hij nooit in Afghanistan heeft gewoond en

bovendien bijna drie jaar in België verblijft en volledig verwesterd is in Europa, waardoor hij het gevaar loopt op vervolging door de Taliban. Hij stelt volledig geïntegreerd te zijn en enkel nog de westerse waarden te delen.

Gelet op het gegeven dat verzoeker zijn situatie als terugkeerder vanuit de westerse wereld in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment ter sprake heeft gebracht als reden waarom hij niet naar zijn land van herkomst zou kunnen terugkeren, hoewel hij daartoe nochtans verschillende kansen had gekregen, kan verzoeker niet dienstig aanvoeren dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met (dit aspect van) zijn profiel. De Raad wijst erop dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij al dan niet aflegt. Bovendien kon verzoeker hierover in zijn verzoekschrift bijkomende verklaringen afleggen en via een aanvullende nota, ten laatste ter terechtzitting, nieuwe elementen voorleggen inzake zijn situatie als terugkeerder en zijn daaruit voortvloeiende vrees.

Waar verzoeker betoogt dat hij nooit in Afghanistan gewoond heeft, beperkt hij zich tot een loutere bewering (*post factum*) die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die geen steun vindt in zijn verklaring in de loop van de administratieve procedure dat hij in Afghanistan heeft gewoond tot aan zijn vertrek naar Europa (adm. doss., stuk 6, Dossier voor intrekking, stuk 7, deel 'DVZ', verklaring DVZ, vraag 10). Ter terechtzitting hiernaar gevraagd, stelt verzoekers advocaat dat het een materiële vergissing in het verzoekschrift betreft.

De Raad wijst er voorts op dat uit de beslissing die verzoeker door de Dienst Voogdij werd betekend blijkt dat er op basis van een leeftijdsonderzoek met een redelijke wetenschappelijke zekerheid geconcludeerd kan worden dat verzoeker op 14 augustus 2019 een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, waarbij 22.5 jaar, met een standaarddeviatie van 1.7 jaar, een goede schatting is (adm. doss., stuk 6, Dossier voor intrekking, stuk 7, deel 'DVZ', Leeftijdsbepaling van Jongheer K. H.). Nu verzoeker verklaard heeft Afghanistan te hebben verlaten omstreeks maart of april 2019, kan dan ook worden aangenomen dat hij minstens tot zijn 20 jaar in Afghanistan heeft verbleven en er zijn vormende jaren heeft doorgebracht en aldaar gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Verder blijkt uit zijn verklaringen dat verzoeker er tot de vierde graad naar school ging (adm. doss., stuk 6, Dossier voor intrekking, stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 17 maart 2021, p. 12). Bovendien verklaarde verzoeker dat hij nog contact heeft met zijn familie in Afghanistan (*ibid.*, p. 4), zodat er kan worden van uitgegaan dat hij in Afghanistan nog een (familiaal) netwerk heeft.

Uit de loutere omstandigheid dat verzoeker inmiddels bijna vier jaar in België verblijft, kan verder niet worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. Verzoeker stelt in het tweede middel weliswaar dat hij "*volledig verwesterd*" is, maar hij laat na deze loutere bewering verder toe te lichten of te concretiseren. Verzoeker beweert verderop in dit middel wederom volledig te zijn geïntegreerd en enkel nog de westerse waarden te delen, maar concretiseert dit summiere betoog niet, laat staan dat hij deze loutere beweringen op enige wijze onderbouwt. Deze niet gespecificeerde integratie mist dan ook de nodige concretisering, uitwerking en staving in het verzoekschrift om enige daadwerkelijke of gepercipieerde verwestering aan te tonen.

Met zijn summiere betoog toont verzoeker, wiens vormende jaren zich in Afghanistan hebben afgespeeld, waar hij naar school is gegaan en waar hij over een netwerk beschikt, verder niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal worden gezien als een ongelovige of een afvallige of als een spion of een verrader.

De drie loonbrieven die verzoeker bij zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota voegt (aanvullende nota verzoeker, stuk 1), tonen niet aan dat hij dermate is verwesterd dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, dan wel dat hij als dusdanig zal worden gepercipieerd. De loonbrieven tonen enkel aan dat verzoeker in België heeft gewerkt in de periode van 9 augustus 2021 tot 15 augustus 2021, van 18 oktober 2021 tot 24 oktober 2021 en van 1 november 2021 tot 7 november 2021 en dat hij hiervoor een loon heeft ontvangen. Deze loonbrieven tonen geenszins een daadwerkelijke verwestering aan, *i.e.* een internaliseren van westerse waarden en normen, noch kunnen deze gegevens op afdoende wijze een toegeschreven verwestering aannemelijk maken.

Uit de evaluatie van in het DASPA (aanvullende nota verzoeker, stuk 2) en de twee schoolrapporten (aanvullende nota verzoeker, stuk 3) die hij bij zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota voegt, blijkt dat verzoeker in het schooljaar 2019-2020 in België naar school is geweest. In het rapport dat betrekking heeft op het schooljaar 2020-2021 worden geen resultaten vermeld, waardoor niet vastgesteld kan worden of verzoeker gedurende dit schooljaar werkelijk naar school is gegaan. Voorts toont de

omstandigheid dat verzoeker in België naar school is gegaan wel aan dat hij zich aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier, maar volstaat dit niet om aan te tonen dat hij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in zijn hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Zoals hierboven reeds werd gesteld, kunnen stigmatisering of uitstoting echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld. Verzoeker reikt in het kader van zijn beschermingsverzoek echter geen concrete elementen of aanwijzingen aan waaruit blijkt dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging.

Voorts maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van problemen met de taliban, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

Wat betreft het betoog in het tweede middel over het bewind van de taliban en hun strikte interpretatie van de *sharia*, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat verzoeker niet concreet aantoont dat hij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer naar Afghanistan, als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen. Door in het tweede middel louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, werpt verzoeker hier geen ander licht op.

Waar verzoeker in het tweede middel citeert uit het arrest met nr. 245 004 van de Raad van 27 november 2020, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van voornoemd arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, die minstens 24 jaar oud is, zijn vormende jaren in Afghanistan heeft gehad, er naar school is gegaan en er over een netwerk beschikt, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.4.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat (A) hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat (i) de taliban hem zouden willen doden omdat hij gevlucht is nadat zij eisten dat hij zich bij hen zou aansluiten en dat (ii) zijn broer door de taliban werd vermoord omdat zijn broer niet wilde stoppen met zijn werk voor de nationale politie en dat (B) evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, pt. 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor*”).

Wanneer precare socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precare socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan blijken in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.4.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door verwerende partij bijgebrachte landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het NRF maakt voornamelijk gebruik van *guerrilla*-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA, "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's-aanvallen en 'unexploded ordnance', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekent zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLEED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers" en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA, "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (EUAA, "COI Query Afghanistan", november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA, "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de "Country Guidance Afghanistan" van EUAA van januari 2023.

Verzoeker brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie (zoals aangebracht door verwerende partij bij haar op 30 maart 2023 neergelegde aanvullende nota).

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Balkh. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Het voorgaande stemt overeen met de "Country Guidance Afghanistan" van EUAA van januari 2023.

Er dient echter te worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.4.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Waar verzoeker uiterst subsidiair vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat

voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier mei tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN